

Как студът се скова от таланта

Очакват се големи студове, обилен снеговалеж и тежки пътни условия. Умът се сковава само при споменаването на тези тежки словосъчетания. В началото на януари 2011 година това предзнамение звучеше още по-встрещаващо за една шепа хора, събрали се в един офис, блъскащи глави над една идея.

Никога няма да забравя този специален януари. Стушен в уютната атмосфера създадена от нежното „нашепване” на нажеженото парно и зачервените лица на замислените ми колеги. Всеки от нас напъва всяка една от нервните си клетки или поне всички тези от 10-те процента мозък, които използва човек. Рядко съм виждал подобни погледи събрани на едно място, вперени в книгите от огромната ни библиотека, сякаш четящи набързо заглавията, а в същото време точно тези очи бяха потънали във вече изтощено мъдрене. Аз не издържащ, станах и напуснах ъгълчето на мисловно терзание и се отправих към мястото, където всеки ходи сам.

За изненада на моите колеги се върнах само след секунди. И то как. На лицето ми беше изписана една от онези усмивки, с които децата се обагрят, когато Дядо Коледа е изсипал поне половината си чувал точно под тяхната елха. Влязох в морната от умствен труд зала и извиках: „ВИЖ!Фест”. И както се очаква, последва мълчание. То бе толкова обемисто, че чак предизвика титанично разширяване на зениците на моите колеги. Ясен знак, вече имахме име на дълго мисленето, работено и готово „Национално изложение на таланта“!

Облекчението, което обхвана дружината ни, се почувства на момента, като всеки погледна я към часовника, я към мобилния си телефон. Там бяха изписани цифрите 20:00. Странно, защото преди няколко минути моят часовник показваше 07:30. Помислих си, че съм открил машината на времето или наистина времето може да лети. Отказах на ума си възможността да се труди и над тази дилема, сложих си якето, шапката, ръкавиците и се спуснах в приключението – „Прибери се вкъщи сред студ и лед“. Неизбежно се сетих за метеорологичните прогнози и си казах: „Ами, ако и на ВИЖ!Фест времето е лошо?!” Спрях до тук, оставаше една седмица до заветната дата – 15 януари.

Е тази седмица измина, „ВИЖ!Фест – Национално изложение на таланта“ е на ход! Събуждам се и още с първия лъч светлина, който се прокрадва през леко разкривените щори, започвам да повтарям уводните слова, с които Моя милост трябва да открие „ВИЖ!Фест“. И точно на „Добре дошли...” спирам, вдигам металните пластини, блокирали кръгзора ми, и ярко януарско Слънце предизвика моментален биологичен рефлекс, да затворя очи. За първи път се радвах, че съм заслепен! Те не познаха! Няма сняг, няма студ, има само „ВИЖ!Фест“.

Няма да се опитвам да опиша емоцията, която ме тресеше през целия път към „Червената къща” (мястото, където щеше да се провежда „ВИЖ!Фест“), защото няма смисъл, ще се проваля тотално. Само ще кажа, че в мен се млатиха до полуда страх от възможността почти никой да не дойде и трепет от очакването за нещо ново.

Вече съм пред портите на „Червената къща“. Толкова пъти съм я посещавал, а едва сега видях, че над портала има надпис. Не го прочетох и до днес не знам какво пише там. Просто влязох. Беше пусто, след минута дойде Мими и се почна... Но нямам спомен

какво точно. Бяло петно, което се преобрази в червена стая, пълна с млади, искащи и малко недоумяващи какво става лица. А аз държа микрофон и трябва да говоря. Не помня какво говорих, а никога не съм искал да си припомня, файлът със словото ми все още стои на компютъра и ако в електронното пространство се трупа прах, то въпросният файл е затрупан чутовно.

За сметка на това помня други неща. Помня как една група от 200 младежи, смело мога да кажа, показаха на света какво е талант, помня как багрите от изложените картини отдаваха от себе си на всеки минавач, помня как малкото роботче на Светлин изкусно извършване неподходящи на стоманата движения, помня как Димитър обеща, че ще стане президент на България, помня как Йоанна успя да вкара в главата на всеки поне по едно насекомо и най-вече помня, че талантът е жив, че талантът е на „ВИЖ!Фест“!

Към 18:30 трябваше да кажа нещо, за да закрия първото издание на „ВИЖ!Фест – Национално изложение на таланта“. Започнах, но усетих как очите ми се овлажняват, не беше нито топло, нито студено. Да плача, как така да плача?! Овлажняването ставаше все по-осезаемо и по-осезаемо. Признах си, пред тях, талантите на България. Признах, че сълзите започват да обземат съществуването ми и им казах: „Спирам дотук, защото ще се разплача...“. Избягах зад близката до мен стена, за радост имаше такава.

Питам се и до днес, какво се случи? Аз съм ревльо или просто станах невинна жертва на „ВИЖ!Фест“. Отговор няма, дано да намеря такъв тази година, когато на 14 януари ще ме застигне „ВИЖ!Фест 2012“.

Очаквам продължение...